



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Tomáše Loudy a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **Městys Libice nad Doubravou**, se sídlem Zámecká 47, Libice nad Doubravou
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou, se sídlem Údolní 567/33,
Brno

proti

žalovaným: 1) **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí
932/6, Praha 1

2) **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha
10

za účasti: A) **xxx**

B) **xxxx**

C) **xxxx**

D) **xxxxx**

všechny zúčastněné osoby zastoupeny JUDr. Janem Turinou, advokátem se
sídlím v Praze 8, Šaldova 34

o ochraně před nezákonným zásahem,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu domáhal určení, že uzavření dohody ze dne 18. 1. 2019, čj. 48123/2018-81-3, mezi ministerstvem pro místní rozvoj a ministerstvem životního prostředí (dále také jen „*dohoda nebo dohoda o řešení rozporu*“), o řešení rozporu vzniklého při pořizování Územního plánu Libice nad Doubravou mezi pořizovatelem (Úřadem městyse Libice nad Doubravou) a Agenturou ochrany přírody a krajiny – regionální pracoviště Východní Čechy – oddělení Správa chráněné krajinné oblasti Železné hory (dále také jen „*agentura*“) jako dotčeným orgánem, bylo nezákonným zásahem; dále uložení povinnosti žalovaným, aby dohodu zrušili do 30 dnů od právní moci rozsudku; a dále aby soud nařídil žalovaným zákaz pokračovat v porušování práva žalobce spočívajícím v uplatňování v žalobě vymezených požadavků (výšková regulace zástavby, jiné vymezení ploch a koridorů, výškový regulativ).

[2] V žalobě nejprve popisuje průběh uzavření dohody, který není mezi účastníky sporný. V další části pak vymezuje podmínky řízení pro zásahovou žalobu, které opírá o právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 2 Aps 1/2005: (a) dohodu uzavřely správní orgány, (b) nejedná se o rozhodnutí, (c) zásah sice není zaměřen přímo proti žalobci, ale týká se jeho práva na samosprávu, (d) žalobce tvrdí, že zásah je nezákonný, (e) zásahem byl přímo zkrácen v právu na samosprávu, neboť byl zbaven možnosti vydat nový územní plán v souladu se svými zájmy, (f) a jedná se o zásah trvající.

[3] Soud k podmínkám řízení uvádí, že podle něho jsou u zásahové žaloby splněné. Oba žalovaní uváděli, že dohoda sama o sobě nezákonným zásahem být nemůže, to však podle názoru soudu nebrání věcnému projednání zásahové žaloby. Tento právní názor zdejší senát již vyslovil ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 6 A 205/2015, kdy žalobu rovněž věcně projednal (a Nejvyšší správní soud k podané kasační stížnosti tento postup aproboval) a nemá důvod se od něj odchýlovat.

[4] Samotnou žalobu člení do šesti základních okruhů. V prvním napadá vymezení plochy ZC4 – plocha občanského vybavení – veřejná infrastruktura (OV), kdy v původním územním plánu z května 2016 byla tato plocha vymezena za účelem rozvoje veřejné infrastruktury a umístění rozhledny a souvisejících zařízení, kdy pro všechny stavby zde umístěné byla stanovena podmínka vypracování architektonické části projektové dokumentace, maximální výška zástavby nebyla stanovena pro rozhlednu, kdy ta měla sloužit k rozvoji rekreačních a turistických aktivit v prostoru Železných hor. V rámci dohodovacího řízení agentura deklarovala nepřipustnost umístění takové dominanty do významných krajinářských předělů, kdy umístění na vrchu x sice koresponduje s historickou rozhlednou, ale nekoresponduje s širším okolím a je v rozporu s ochranou krajinného rázu. Žalobce naopak argumentoval veřejným zájmem (rozvoj rekreačních a turistických aktivit), tím, že dřevěná rozhledna zde stávala, v roce 1974 bylo stanoveno

radionavigační zařízení, které stále stojí, že agentura v konzultačním vyjádření z roku 2002 souhlasila se stavbou dřevěné rozhledny ve výšce 25 – 30 metrů, že v rámci chráněné krajinné oblasti Železné hory několik rozhleden stojí, a odkázal na vyhodnocení vlivů územního plánu Libice nad Doubravou na životní prostředí (dále také jen „*dokumenta SEA*“). Dohoda umožnila vymezení této plochy tak, že bude mít maximální výměru 2 000 metrů čtverečných, výšková regulace neumožní zástavbu vyšší než 4 metry, přípustné využití budou jednopodlažní stavby pro krátkodobou rekreaci. Žalobce tuto část dohody napadá jednak pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť nezohlednila konzultační vyjádření Správy chráněné krajinné oblasti ze dne 10. 12. 2002, čj. O/1577/2002 (již zmiňovaný souhlas), nesouhlasí s převzetím hodnocení od agentury jako významně negativní vliv rozhledny na krajinný ráz, kdy odkaz na Zásady územního rozvoje kraje Vysočina je nedostatečný, odůvodnění je formální. Poukazuje na to, že umístění plochy ZC4 je hodnoceno v dokumentu SEA na str. 116 – 129, kdy na str. 129 dospívá k závěru, že většina znaků krajinného rázu zůstane záměrem nedotčena, potenciální zásah je hodnocen jako středně silný. Odůvodnění dohody tento dokument vůbec nezmiňuje. Ohledně nepřiměřené výšky je v dokumentu SEA hodnoceno, že by účelná výška rozhledny měla být již od 5 metrů, optimální výška je 25 – 30 metrů. Z dohody není patrné, proč je výška 30 metrů hodnocena jako nepřiměřená, proto je podle názoru tento závěr nepřezkoumatelný. Dále namítá, že v dohodě není konkretizován jediný cíl, se kterým umístění rozhledny v rozporu, a nesouhlasí se závěrem, že by žalobce namítal nedostatečné pokrytí signálem mobilních operátorů, ale vysokorychlostním internetem. Z těchto důvodů žalobce k této části dohody namítá, že byla porušena zásada proporcionality a souladu s veřejným zájmem.

[5] Druhou část žalobních námitek směřuje do vymezení plochy ZC5 a ZC6 – plochy smíšené obytné, rekreační (SR). I zde namítá porušení zásady proporcionality, když původně byly plochy vymezené jako smíšené obytné – rekreační, důvodem pro jejich vymezení bylo vytvoření podmínek pro stabilizaci a rozvoj obytné funkce v sídle x (potřeba 6 nových rodinných domů, potřeba zastavitelných ploch byla zvýšena o 50 % jako rezerva v případě vlastnické nedostupnosti pozemků). Plochy byly po dohodovacím jednání zmenšeny téměř o 50 % a zařazeny do kategorie plocha smíšená – venkovská, což znemožňuje umístění staveb hromadné rekreace. V dohodě pak došlo k dalšímu vymezení ploch, takže plochu ZC6 již nelze využít ke stavbě rodinného domu (vzhledem ke svažitosti terénu a velikosti plochy), takže tato plocha fakticky nemůže sloužit účelu, pro který byla původně navržena. V redukci těchto ploch spatřuje porušení práva na samosprávu a zásadu proporcionality, kdy mělo být hledáno řešení, které na jedné straně umožní ochranu životního prostředí, ale na druhé straně omezí právo obce na rozvoj. Uvádí, že zamýšleného účelu (ochrany přírody a krajiny) bylo možné dosáhnout tak, aby plocha ZC6 byla vymezena v té části x, která by reálně umožňovala umístění alespoň nějakých rodinných domů. Z odůvodnění dohody pak provedení tohoto testu proporcionality neplyne, není zejména patrné, na základě čeho byl upřednostněn veřejný zájem na ochraně životního prostředí. Rovněž namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, aniž by se žalobci vypořádali s dokumentem SEA, který posuzuje vlivy jednotlivých ploch na životní prostředí, a není zdůvodněno, rozpor vymezených ploch s Plánem péče o Chráněnou krajinnou oblast Železné hory. Navržená redukce plochy ZC6 fakticky neumožňuje umístění staveb rodinných domů, neboť odpovídající část lokality x

je tvořená prudkým svahem. Toto řešení tak podle názoru žalobce není v souladu s veřejným zájmem ze shora uvedených skutečností.

[6] Ve třetí části námitek žalobce napadá vymezení plochy ZL12 – výroba a skladování – zemědělská výroba (VZ), kdy tato plocha byla v návrhu územního plánu jako zastavitelná, přičemž využití bylo podmíněno zpracováním územní studie X3 s plochou 1,3886 hektaru, důvodem vymezení bylo posílení hospodářských aktivit lokálního významu a požadavky na ochranu a rozvoj zemědělské výroby v území. V rámci I. dohodovacího jednání byl vznesen požadavek, aby do této plochy byly převzaty podmínky ze změny č. 4 územního plánu Libice z roku 2012, což by znamenalo podmínku umístění veškerých budov ve vzdálenosti 15 a 40 metrů od jihozápadního okraje stavebního pozemku a vyplnění zbylého prostoru izolační zelení, v rámci II. dohodovacího jednání, kdy agentura sdělila, že její souhlas z roku 2012 byl založen na předpokladu, že nedojde k narušení charakteru okraje sídla, žalobce poukázal na to, že možnost zastupitelstva s ohledem na ust. § 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*stavební zákon*“), se netýká již projednaných návrhů územního plánu. Dohoda rozpor vyřešila tím, že umožnila vymezení plochy ZL12 za podmínky, že bude vymezena přiměřeně podle grafické přílohy č. 2 dohody (fakticky došlo k tomu, že zastavitelná plocha byla výrazně zúžena o pásy izolační zeleně), a zároveň budou dány tři omezující podmínky (obklopení plochami izolační zeleně, internzita využití plochy pro nadzemní stavby bude do 30 %, pro zpevněné plochy 20 %), kdy tak umožňuje až 50% využití plochy kombinací nadzemních staveb a zpevněných ploch, oproti změně č. 4 územního plánu, která předpokládala pouze 30% využití. Textová část dohody je v rozporu s grafickou přílohou č. 2, neboť celková výše izolační zeleně tvoří asi 70 % celkové výměry plochy ZL12, ačkoliv podle textové části by tak mělo být 50 %. To tak založí vadu územního plánu Libice, pro kterou bude možné tuto část územního plánu zrušit (žalobce odkázal na právní názor z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2010, sp. zn. 2 Ao 1/2009). Dále žalobce namítá, že v příloze č. 2 Dohody uvedené vymezení izolační zeleně na jihovýchodním okraji plochy ZL12 v šířce přibližně 60 metrů od jihovýchodního okraje plochy, kdy dohoda uvádí, že má zabránit narušení dálkových pohledů na část sídla, by mělo k tomuto účelu vést, když postačí plochy izolační zeleně v šířce 15 metrů v ostatních okrajích plochy. Takto vymezenou plochu izolační zeleně považuje za disproportionální, a odporující textové části dohody, která umožňuje až 50% využití plochy.

[7] Ve čtvrté námitce žalobce napadá vymezení plochy ZL 20 – plochy výroby a skladování – zemědělská výroba (VZ), kdy ta byla v územním plánu z roku 2016 vymezena jako zastavitelná plocha, využitelná plocha výroby a skladování k hlavnímu využití pro zemědělskou výrobu bez negativního vlivu na okolí (zejména stavby pro uskladnění a posklizňovou úpravu plodin, ustájení a chov zvířat, skladování apod.), využití bylo podmíněno zpracováním územní studie X4. V rámci I. dohodovacího řízení agentura uvedla, že plocha přímo přetíná II. zónu Chráněné krajinné oblasti a realizací by došlo k narušení celého segmentu zóny, pořizovatel trval na jejím vymezení, neboť tato plocha již je ve stávajícím územním plánu. Dohoda rozpor vyřešila tím, že plocha nebude vymezena, neboť její vymezení není ve veřejném zájmu. Tím podle názoru žalobce byla porušena zásada proporcionality, neboť byl upřednostněn veřejný zájem na ochranu přírody a krajiny před právem žalobce na územní rozvoj, aniž je z dohody patrné, že byl tento test

proveden. Toto řešení nebere v potaz možnost jiného řešení (např. zmenšení plochy tak, aby nepřetínala II. zónu ochrany, zvážit zařazení plochy do např. III. zóny ochrany, nebo změnit stávající II. zónu ochrany, jiná řešení v souladu s ust. § 26 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „zákon č. 114/1992 Sb.“). Stejně jako u předchozích námitek napadá to, že z dohody není patrné, že by byl vzat v potaz dokument SEA, který ji hodnotí na str. 114. Dále namítá, že z dohody není zřejmé, v čem spočívá narušení celého segmentu zóny, když ust. § 26 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. o rozdělení zóny ochrany nehovoří, ani jej nezakazuje, a odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. IV. ÚS 331/02 ohledně zásahu státu do práv samosprávy.

[8] V pátém okruhu žalobních námitek napadá vymezení koridoru DK2 – dopravní infrastruktura – rozšíření místní obslužné komunikace, které bylo v územním plánu z roku 2016 vymezeno na 15 metrů široký koridor za účelem rozšíření místní obslužné komunikace v katastrálním území Malochyně, jejímž účelem byla úprava komunikace v sousední obci Bezděkov a zlepšení a zkvalitnění dopravního spojení Malochyně. V rámci I. dohodovacího jednání agentura upozornila na svažitost cesty a současnou šíři cesty a na to, že se nachází ve II. zóně Chráněné krajinné oblasti, takže její realizace by vyžadovala výrazné terénní úpravy, které jsou podle ust. § 26 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. vyloučeny. Agentura upozornila na alternativní dopravní spojení Malochyně s Libicí nad Doubravou z komunikace Ždírec nad Doubravou – Chotěboř a komunikací přes Křivý dvůr, takže navržená cesta není nezbytná. Na II. dohodovacím řízení odmítla agentura zúžení koridoru na 12 metrů. V dohodě byly převzaty argumenty agentury kromě té týkající se šíře koridoru. Žalobce opětovně namítá, že dohoda nijak nehodnotí dokument SEA, který komunikaci řeší na str. 25, 41 a 106 - 107, nesouhlasí s tím, že veřejný zájem byl po poměření shledán v ochraně životního prostředí, a proč by tento zájem neměl být řešen tak, jak stanoví dokument SEA. Namítá v tomto směru nedostatečně zjištěný skutkový stav, když není patrné, na základě čeho bylo zjištěno, že s ohledem na reliéf v dané lokalitě by obnova cesty znamenala zásadní zásah do údolí, narušení dochovaného přírodního charakteru úvozové cesty a ovlivnění vodního režimu, neboť dokument SEA takové vlivy nenachází (odtokové poměry a voda jsou popsány na str. 81 – 82, jiné vlivy popsány nejsou). Poukazuje na str. 143 dokumentu SEA, který uvádí, že koridor nezasahuje do II. zóny ochrany.

[9] V šestém okruhu žalobních bodů napadá dohodu ohledně článku 73 písm. o) – plochy bydlení – městské a příměstské v rodinných domech (BI), kdy v návrhu územního plánu z roku 2016 byla navržená maximální výše zástavby 12 metrů, což odpovídá čtyřpodlažní budově, v rámci I. dohodovacího řízení agentura vznesla požadavek na úpravu limitu na 9 metrů, nebo formou stanovení podlažnosti, nebo limit hladiny okolní zástavby, dohodou byl rozpor vyřešen tak, že maximální výška zástavby byla stanovena na 12 metrů, současně výška zástavby musí respektovat výšku okolní zástavby se stejným způsobem využití, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť dohoda zasahuje do krajinného rázu výrazněji, než jak předpokládá dokument SEA na str. 112, který je podle názoru žalobce vhodnější.

[10] V obsahu uzavřené dohody jsou rozpory odůvodněny v článku II. Ohledně plochy ZC4 je uvedeno, že cílem pořizovatele bylo vybudování rozhledny, resp. obnovení

bývalé rozhledny, pro podporu rozvoje rekreace a cestovního ruchu (veřejný zájem na zajištění občanského vybavení pro rozvoj rekreačních a turistických aktivit v území), stavba rozhledny je podmíněna vypracováním územní studie a projektovou dokumentací autorizovaným architektem, pořizovatel doložil kopii Konzultačního vyjádření ze dne 10. 12. 2002, čj. O/1577/2002, kde byl vyjádřen souhlas. Agentura vyhodnotila míru vlivu rozhledny na krajinný ráz jako významně negativní (nepřiměřená výška do maximálně 30 metrů, nezbytná ochrana krajinného předělu železnohorského hřbetu, který spočívá především v eliminaci výškových staveb, z hlediska veřejného zájmu v podobě vyhlídkového místa není výšková stavba nutná. Agentura dále uvedla, že stavba rozhledny je v rozporu se Zásadami územního rozvoje Kraje Vysočina s článkem 119 písm. c) a článkem 120. Agentura dále uvedla, že pro posílení turistického ruchu jako jednoho z veřejných zájmů, je dostačující umístění rozhledny v prostoru nad Libicí nad Doubravou v ploše ZL22, alternativně je možné zmenšit plochu ZC4 a umístit zde stavbu rozhlednové plošiny s omezením výšky na 4 metry, realizace rozhledny by byla v rozporu se stanovými cíli uvedenými v platném plánu péče o chráněnou krajinnou oblast. Proto strany dohody dospěly k závěru, že vymezení plochy ZC4 výrazně nepřevažuje nad veřejným zájmem ochrany přírody a krajiny.

[11] K ploše ZC5 a ZC6 je uvedeno, že pořizovatel po I. dohodovacím jednání zmenšil plochy téměř o polovinu, plochy jsou vymezeny v přímé vazbě na zastavěné území a stávající dopravní a technickou infrastrukturu, jsou navrženy podél místní komunikace propojující dvě oddělené části sídla x, důvodem je vytvoření podmínek pro stabilizaci obytné funkce včetně jejího rozvoje, aby nedocházelo k odchodu současných obyvatel, další důvod je udržitelný rozvoj obce komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území. V dohodě je dále uvedeno, že navržené zastavitelné plochy jsou zcela v rozporu s principy zabezpečení všestranného a šetrného využívání území, s ochranou volné krajiny před zastavěním, s ochranou a postupnou obnovou hodnot krajiny, jejího vzhledu a jejích typických znaků. V daném případě se jedná o rozptýlené samoty a solitérní shlukové sídelní útvary, kdy pro zachování historické a kulturní charakteristiky místa je důležité zachovat sídla či jejich části nepropojené, tento požadavek charakteristiky místa je v souladu s navrženými opatřeními v platném plánu péče o chráněnou krajinnou oblast Železné hory (kapitola 3.6 Výstavba, kde mezi výčet zvláště cenných partií patří x a x). Realizací navržených ploch by došlo k narušení a postupnému zániku přirozené urbanistické skladby rozptýlených sídelních částí a zároveň by sídlo získalo dominantní ulicovitý charakter a návrh by výrazně přispěl k fragmentaci území. Řešení umožní rozvoj x, ale neohrozí srůstání x se sousední samotou, která je součástí zvláště cenných partií této lokality.

[12] Ohledně plochy ZL12 je uvedeno, že agentura požaduje, aby byly pro plochu převzaty podmínky a regulativy ze Změny č. 4 Územního plánu Libice nad Doubravou, která zastavitelnost plochy v minulosti vymezila, v případě nevymezení plochy hrozí možné náhrady škody za změny v území při vypuštění některých ploch, neboť investor v ploše již zahájil projektovou přípravu (přípojky inženýrských sítí). Plocha ZL12 navazuje na dochovaný okraj sídla s převahou ovocného sadu, agentura byla při pořizování Změny č. 4 Územního plánu požádána o odsouhlasení rozvojové plochy pro dvě včelí farmy, agentura souhlasila za předpokladu, že nedojde k narušení charakteru okraje sídla, kompromisní řešení bylo v této změně plánu nalezeno, proto je vhodné

plochu zachovat v tomto rozsahu. Navrhovaná plocha izolační zeleně má zabránit narušení dálkových pohledů na část sídla, plocha však musí umožnit realizaci dopravní a technické infrastruktury, regulace intenzity využití území má i této ploše, kdy by 50 % plochy mělo zůstat nezastavěné a nezaplněné, ráz venkovské krajiny.

[13] Pro plochu ZL 20 je uvedeno, že agentura informovala, že dne 1. 6. 2016 nabyla účinnosti vyhláška ministerstva životního prostředí č. 142/2016 Sb. o vymezení zón ochrany přírody Chráněné krajinné oblasti Železné hory, touto vyhláškou byla plocha zařazena do II. zóny ochrany, plocha přímo přetíná II. zónu, realizací by došlo k narušení celého segmentu této zóny. V zóně je podle ust. § 26 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. mimo jiné zakázáno provádět terénní úpravy značného rozsahu, měnit vodní režim či nevratně poškozovat půdní povrch. V rámci procesu projednání nového vymezení zón bylo vlastníku odesláno oznámení o možnosti seznámit se s návrhem vymezení zón, vlastník neuplatnil žádnou námitku. Vymezením a využitím plochy ZL 20 by došlo k fragmentaci souvislého segmentu II. zóny ochrany.

[14] Ke koridoru DK 2 je v dohodě uvedeno, že v současné době cesta umožňuje přístup do volné krajiny, případně přístup pro drobné hospodářské aktivity. Vymezením koridoru by se vytvořily podmínky pro nemalou investici, která by zlepšila obslužnost Malochyně (jejímu kratšímu propojení s městem Libice nad Doubravou), jedná se o stopu původní historické cesty ve výrazně svažitém území náchylném k sesuvům. Vymezením koridoru by došlo k narušení celistvosti II. zóny, kde je mj. zakázáno provádět terénní úpravy značného rozsahu, měnit vodní režim či nevratně poškozovat půdní povrch. S ohledem na reliéf by obnova cesty znamenala zásadní zásah do údolí, narušení se pohybuje mezi 3 až 5 metry, výjimečně 8 metrů. Přínos zkrácení propojení neodpovídá velikosti negativního zásahu do krajiny s tím, že v současné době existuje alternativní možnost vedení trasy přes Křivý Dvůr, kde je již stávající přístupová cesta, problémy se soukromým vlastnictvím pozemku lze řešit nástroji územního plánování (např. vymezením veřejně prospěšné stavby).

[15] K textové části článku 73 písm. o) je v dohodě uvedeno, že pro plochy bydlení bude navržena maximální výška zástavby 12 metrů a současně výška zástavby musí respektovat výšku okolní zástavby se stejným způsobem využití, což plyne z veřejného zájmu na ochraně krajinného rázu.

[16] Žalované ministerstvo pro místní rozvoj s žalobou nesouhlasilo a navrhovalo její zamítnutí. Nad rámec důvodů ze shora uvedené dohody uvádí k ploše ZC4, že předmětem rozporu byla protichůdná stanoviska pořizovatele územního plánu a agentury, nebylo jím tak vyhodnocení vlivů na životní prostředí a proto žalovaní nemohli rozporovat jeho obsah, pokrytí území signálem bylo zjišťováno z webových stránek Českého telekomunikačního úřadu pro pokrytí technologií LTE – vysokorychlostního internetu pro mobilní sítě. K plochám ZC5 a ZC6 napadá tvrzení žalobce, že zde nelze umístit rodinný dům, neboť plocha ZC6 je vhodná pro umístění jednoho domu a svou rozlohou koresponduje s obdobnými pozemky rodinných domů v lokalitě – sousední rodinný dům stojí na pozemku st. parc. č. 96 v katastrálním území x v obdobném svažitém terénu. K ploše ZL 12 uvádí, že plocha byla redukována a vymezené plochy izolační zeleně v grafické příloze č. 2 se nezapočítávají a plochu obklopují, což je v této příloze dohody

vedeno, a intenzita využití plochy pro nadzemní stavby a zpevněné plochy je stanovena již pro redukovanou rozlohu plochy. K ploše ZL 20 poukázal na zastavitelnost plochy ve Změně č. 3 územního plánu Libice nad Doubravou z roku 2009, při tvorbě nové zonace v roce 2016 nebylo nalezeno jiné vhodné řešení, proti řešení nevznesl vlastník pozemku připomínku či námitku. Ke koridoru DK2 uvedl, že část koridoru prochází II. zónou ochrany, což mj. vyplývá z grafického znázornění zón ochrany přírody, která tvoří přílohu vyhlášky č. 142/2016 Sb. Ke článku 73 písm. o) poukazuje na kompromisní řešení mezi požadavkem pořizovatele územního plánu a požadavkem dotčeného orgánu, kdy je respektována i výšková hladina okolní zástavby se stejným způsobem využití, čímž je zajištěna i ochrana krajinného rázu lokality.

[17] Žalované ministerstvo životního prostředí s podanou žalobou rovněž nesouhlasilo a uvádělo obdobné důvody pro její zamítnutí, jako první žalovaný. Ve vyjádření hodnotilo i dokumenty SEA, které považuje za nedostatečné, a poukázalo na jednání před uzavřením dohody, stejně jako na příslušnou právní úpravu.

[18] Zúčastněné osoby se k věci nevyjádřily.

[19] Podle ust. § 26 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb.: „*Na území první a druhé zóny chráněné krajinné oblasti je dále zakázáno (a) hospodařit na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů anebo nevratně poškozovat půdní povrch, používat biocidy, měnit vodní režim či provádět terénní úpravy značného rozsahu, (b) zavádět intenzivní chovy zvířete, například obory, farmové chovy, bažantnice, (c) pořádat soutěže na jízdních kolech mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody.*“

[20] Obecněji k podané zásahové žalobě a vymezení její přípustnosti soud nejprve uvádí, že ji považuje za věcně projednatelnou, což již v minulosti učinil (srov. předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku), proto je nadbytečné tyto procesní podmínky znovu posuzovat.

[21] K posouzení důvodnosti žaloby je nutné uvést, že soud přezkoumává uzavřenou dohodu, z čehož nutně musí plynout jisté omezení v šíři takového přezkumu. Dohoda již z povahy věci je souhlasným projevem vůle dvou stran, jejímuž uzavření předchází určitá dohodovací řízení (jednání), proto pokud je výsledkem tohoto řízení uzavřená dohoda, měla by být vůle stran pokud možno co nejvíce respektována. V tom je podle názoru soudní přezkum takto uzavřené dohody omezenější, než při posuzování správního aktu (i co do náležitostí odůvodnění přijatého řešení, kdy výsledkem mnohdy bude výběr jednoho z možných vhodných řešení, který nemůže být exaktně přímo rozebrán). Na druhou stranu je nutné uvést, že takto uzavřená dohoda zasahuje do pravomoci obce, přičemž tento zásah činí moc výkonná (státní správa – ministerstva). Proto následky takové dohody mohou obci výrazně ovlivnit při výkonu jejího ústavního práva na samosprávu (byť se podle názoru soudu, jak uvádí dále, dotýká spíše přenesené působnosti obce), a proto přezkum takové dohody za současného právního stavu (kdy zákonodárce obec neučinil stranou takové dohody) nemůže být pouze formální, a musí podle názoru soudu poměrně široce posoudit, zda uzavřenou dohodou nedochází

k nepřiměřenému zásahu do samosprávy obce (mnohem šířeji, než např. při hodnocení neplatnosti smlouvy v soukromém právu).

[22] V této věci je pak nutné rovněž obecněji poznamenat, že obec je součástí určitého celku (zde hlavně krajinného), a proto si musí být vědoma, že její zájmy budou omezeny např. ve smyslu existence chráněné krajinné oblasti na jejím území nebo v blízkém okolí. Právo na samosprávu projevující se svobodnou vůlí obce při stavebním rozvoji obce při pořizování územní dokumentace tak musí být konfrontováno s právem na ochranu přírody a krajiny, jak je formuluje ust. § 1 zákona č. 114/1992 Sb. Rovněž je nutné připomenout, že výkon působnosti obce při územním plánování je z velké části výkonem přenesené působnosti obce (srov. ust. § 5 odst. 2 stavebního zákona), proto i tímto způsobem je nutné obecné zásady proporcionality a ústavního práva na samosprávu posuzovat.

[23] Rovněž obecněji k žalobní argumentaci soud uvádí, že změna stavu územní dokumentace, jak byla provedena uzavřenou dohodou, oproti návrhu žalobce na územní plán oproti stavu v roce 2016, nemůže být sama o sobě považována za porušení práva na samosprávu, resp. za porušení zásady proporcionality při výkonu státní správy. Právě skutečnost, že územní dokumentace nerespektovala jiné, rovněž právem chráněné, zájmy, je důvodem dohodovacího řízení a jejím výsledkem je uzavřená dohoda. I když je dohoda uzavřena mezi ústředními orgány státní správy, tedy nikoliv se samosprávou, její uzavření předpokládá zákon, a nejedná se tak bez dalšího o zásah do samosprávy, který by neměl zákonný podklad. Proto i zásada proporcionality se uplatní v tom směru, že takový zásah musí dosáhnout určité intenzity, nebo že takový zásah není logicky odůvodněn (při považování různých zájmů, které dohoda završuje).

[24] Žalobce v několika žalobních bodech namítá, že dohoda nevzala v potaz jím zpracovaný dokument SEA (Vyhodnocení vlivů územního plánu Libice nad Doubravou na životní prostředí z března 2017). Taková argumentace však podle názoru soud nemůže být již z povahy věci důvodná, neboť dokumentace SEA nemůže nahradit právní názor dotčeného orgánu státní správy při pořizování územní dokumentace, kterým je v daném případě agentura, resp. orgány ochrany přírody a krajiny. I když tato dokumentace SEA mohla vyhodnotit při pořizování územní dokumentace, že určité záměry nemají významný vliv na životní prostředí, konečné stanovisko náleží příslušnému správnímu orgánu, který tyto zájmy a tato práva ze zákona hájí. Dokumentace SEA tak byla podkladem pro pořízení územní dokumentace, nelze jí však důvodně argumentovat tam, kde ze zákona kompetentní správní úřad vliv na životní prostředí vyhodnotí odlišně.

[25] K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že podle jeho názoru nedošlo k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, když nebylo vzato v potaz konzultační vyjádření správy chráněné krajinné oblasti ze dne 10. 12. 2002, neboť se nejednalo o žádný právně významný souhlas, který by žalobci založil veřejné subjektivní právo na možnost vybudování stavby rozhledny. Jedná se tak o pouze o konzultační stanovisko, které bylo cele nahrazeno současným stanoviskem agentury, která stavbu rozhledny v parametrech žalobce vylučuje. Pokud žalobce uvádí, že dohoda neuvádí, o jaké změny v území by se mělo jednat, pak podle názoru soudu se jedná o obecnější vyjádření, které pro posouzení věci nemá žádný praktický význam – pokud v současné době je stanovisko agentury

takové, že stavbu rozhledny z důvodů ochrany krajinného rázu nepřipouští, musí se vycházet z tohoto stanoviska, které není neodůvodněné, ale zmiňuje okolnosti, které se zjevně ochrany krajinného rázu týkají (nepřiměřená výška do maximálně 30 metrů, nezbytná ochrana krajinného předělu železnohorského hřbetu, který spočívá především v eliminaci výškových staveb, z hlediska veřejného zájmu v podobě vyhlídkového místa není výšková stavba nutná). Tyto důvody jsou podle názoru legitimní, a závěr žalobce, že stanovisko je v tomto směru nepřezkoumatelné, tak soud nesdílí.

[26] Žalobce dále napadá závěr z dohody, že není patrné, s jakými zásadami územního rozvoje kraje Vysočina je výstavba rozhledny v rozporu, kdy v dohodě je blíže nezdůvodněný odkaz na tyto zásady. V dohodě je skutečně pouze poměrně obecně odkázáno na článek 119 písm. c) a článek 120 těchto zásad, tento odkaz je však nutné posuzovat komplexně s ostatními částmi odůvodnění dohodnutého řešení, který následuje v dalším odstavci (silný zásah na reliéf krajiny, narušení celistvosti horizontu, což vyplývá z těchto zásad). Tyto zásady tak jsou obecným východiskem pro posuzování jednotlivých záměrů, a v tomto směru tak na ně bylo dohodou odkázáno. Žalobce neuvádí v žalobě, v čem konkrétně by odkazované články těchto zásad měly být v rozporu s obsahem dohody v této části, proto se soud konkrétněji dále k této části žalobního bodu nebude vyjadřovat.

[27] Pokud žalobce poukazuje na dokumentaci SEA, soud vychází z toho, co již uvedl obecně v předchozí části odůvodnění – tato dokumentace byla zpracována při pořizování územní dokumentace, sama o sobě však nemůže nahrazovat souhlasné stanovisko příslušných dotčených orgánů státní správy, přičemž soud pouze podotýká, že sama tato dokumentace přímo v části, kterou žalobce v žalobě cituje, připouští narušení pohledového horizontu, ač sama dále dospívá k závěru, že většina znaků zůstane nedotčena. Jedná se tak zjevně o vyhodnocení určité okolnosti, kterou má v tomto případě fáze pořizování územní dokumentace v konečném výsledku právo posoudit příslušný orgán státní správy. Z takového závěru dokumentace SEA tak podle názoru soudu nelze vycházet.

[28] Obdobnou argumentaci lze uvést i na námitku, že není patrné, proč výška 30 metrů je považována za nepřiměřenou. Hodnocení výšky rozhledny je rozebráno v ostatních částech s ohledem na krajinný ráz, a samotné zdůvodnění, proč právě 30 metrů je hodnoceno jako negativní, soud považuje za nepodstatné.

[29] Žalobce dále namítá, že není v dohodě uveden žádný cíl, s nímž je umístění rozhledny v rozporu, to však podle názoru soudu neodpovídá celému odůvodnění této části dohody, kdy tímto cílem je ochrana krajinného předělu eliminací výškových staveb, jak je výslovně v dohodě uvedeno, a což zkráceným způsobem popisuje hodnocení této stavby ze strany agentury, kde je hodnocení ještě podrobnější.

[30] Pokud žalobce namítá, že byla desinterpretována jeho výhrada týkající se pokrytí signálem mobilních operátorů, pak dohoda odkazuje na zjištění provedené na webových stránkách Českého telekomunikačního úřadu s tím, že není třeba posílení signálu prostřednictvím nového vysílače. Žalobce v žalobě uvádí, že mu nešlo o mobilní signál, ale o vysokorychlostní internet. Soudu není příliš jasné, jakou námitku tímto

způsobem žalobce vznesl – pokud je v dohodě zmíněno zjištění týkající se pokrytí signálem všech operátorů, pak to podle názoru soudu v sobě zahrnuje obecné pokrytí signálem, který je možné využít jak pro hlasové, tak pro datové služby. Pokrytí signálem vysokorychlostního internetu, jak uvádí žalobce v žalobě, pak v sobě zahrnuje obecné pokrytí signálem operátorů, a pokud v tomto obecném smyslu bylo pokrytí v rámci dohodovacího řízení zjišťováno, pak v tom soud nevidí žádnou dezinterpretaci, neboť pokrytí signálem operátorů v sobě musí obsahovat i datové služby. Pokud by soud chápal tuto námitku v tom smyslu, že celé území obce není pokryto dostatečným signálem mobilních operátorů pro vysokorychlostní internet, pak takový zájem podle názoru soudu není dostatečně významný, aby přes shora uvedené důvody narušení krajinného rázu odůvodnil stavbu rozhledny v určité výšce.

[31] V druhém žalobním bodě žalobce namítá, že v ploše ZC6 nelze vzhledem ke svažitosti terénu postavit žádný rodinný dům. Žalované ministerstvo pro místní rozvoj uvedlo ve vyjádření, že na ploše je možné umístění jednoho rodinného domu, neboť svou rozlohou koresponduje s obdobnými pozemky rodinných domů v dané lokalitě (poukázalo na dům na pozemku st. p. č. 96 v katastrálním území x). Žalované ministerstvo životního prostředí k této žalobní námitce uvedlo, že na pozemku je možné stavět rodinný dům, když pozemek je rovnoměrně svažité se sklonem cca 11°, agentura provedla simulaci umístění klasického rodinného domu o šířce 8 metrů ve štítu, pozemek na této vzdálenosti klesnul zhruba o 1,5 metru, což je výška, která se na území Železných hor běžně řeší terénní úpravou. Z veřejně dostupné databáze Českého úřadu zeměměřického a katastrálního soud zjistil, že na stavební parcele 96 v katastrálním území x je umístěn stavební objekt s číslem popisným, a že výměra parcely, na níž je postaven, činí 125 metrů čtverečných, je obklopen parcelou o výměře 789 metrů čtverečných. V příloze dohody je umístěn nákres těchto ploch, z něhož je patrné, že plocha ZC6 k ploše, na níž je umístěna tato nemovitost, a je zhruba stejně velká. Tato část žalobního bodu pak podle názoru soudu pouze s ohledem na tuto skutečnost nemůže být důvodná, neboť nehodnotí další plochu ZC5, která je z pohledu příslušného nákresu větší, než plocha, na níž je v současné době postavena nemovitost zmíněná shora. Z pohledu v katastru nemovitostí není zjevně patrné, že by plocha ZC6 byla umístěna v natolik svažitém terénu, že by neumožňovala stavební využití, když původní vymezení plochy ZC6 zahrnovalo i tuto plochu, když svažitosť terénu musí v tak poměrně krátkém čase zůstat zhruba stejná. Dále soud uvádí, že územní dokumentace je hlavně podkladem pro plánované budoucí využití území, takže pokud příslušná plocha by nebyla v současné době využitelná pro samostatnou stavbu rodinného domu, tato situace se může v budoucnu změnit a poté i na takto vymezené ploše výstavba možná bude. Žalobce pak v žalobě neuvádí žádnou podrobnější konkrétní argumentaci, proč by na tomto pozemku byla stavba nemožná pro jeho velikost či svažitosť, a zůstává tak v rovině tvrzení a svého názoru. Tuto argumentaci tak soud nehodnotí ve vztahu k charakteru územní dokumentace jako důvodnou.

[32] Žalobce uvádí, že spatřuje zásah do své samosprávy a tím rozpor s principem proporcionality v tom, že plochy ZC5 a ZC6 byly výrazně zmenšeny (žalobce uvádí, že plocha ZC5 byla zmenšena asi na 30 % rozlohy z té, která byla navrhována v územním plánu z roku 2016). Podle názoru soudu takový postup nelze označit za porušení zásady proporcionality, neboť není patrné, že by žalobci jím navrhované řešení bylo naprosto odmítnuto, požadavek na zmenšení těchto ploch pak byl agenturou konkrétně odůvodněn

a není tak žádným prvkem libovůle (jímž je zachování vzhledu krajiny, kdy se jedná o rozptýlené samoty a solitérní shlukové sídlení útvary, pro zachování historické a kulturní charakteristiky místa je důležité zachovat sídla či jejich části nepropojené, přičemž mezi výčet zvláště cenných partií patří mj. x, realizací by došlo k narušení a postupnému zániku přirozené urbanistické skladby rozptýlených sídelních částí a zároveň by sídlo získalo dominantní ulicovitý charakter). Tyto důvody podle názoru soudu dostatečně zdůvodňují, proč nebylo přistoupeno na požadavek žalobce, a proto byly tyto plochy výrazně omezeny. Nelze tak tyto plochy chápat pouze v jejich rozloze, ale rovněž v jejich krajinném charakteru. V takovém postupu soud žádné vybočení z mezí ochrany přírody a krajiny nad zájmem obce na celistvé zastavění této části jejího území nespatřuje, neboť celistvé zastavění by cenný krajinný charakter místa porušilo, proto bylo zvoleno řešení jiné. Žalobcem namítaná judikatura se týká obecně provedení testu proporcionality, žalobce z ní dovozuje, že princip proporcionality porušuje vymezení plochy ZC6, na což však již soud reagoval. Pokud žalobce namítá, že z dohody není patrné, že by tento test byl proveden, pak podle názoru soudu nic takového z odůvodnění dohody nevyplývá, neboť ač přímo jako test proporcionality zde není uveden žádný postup, je jasné, že zájmy obce na souvislé zastavění území byly zvažovány, přičemž toto řešení nebylo zcela zavrženo, ale bylo redukováno tak, aby místo neztratilo svůj současný cenný krajinný ráz a nedošlo ke srůstání x se sousední samotou, která je součástí cenné partie lokality. Podle názoru soudu tak došlo k poměřování obou zájmů a proporcionalita zvoleného řešení byla zvažována. Podle názoru soudu takové odůvodnění je dostatečné, respektuje přiměřený rozvoj obce v této konkrétní části obce s ohledem na ostatní právem chráněné zájmy (zachování krajinného rázu této části obce), a nevykazuje znaky libovůle.

[33] Pokud žalobce i zde poukazuje na dokument SEA, je možné uvést totéž, co soud již obecně poznamenal – uzavřená dohoda s konečnou platností vypořádává jednotlivé zájmy, přičemž tato dohoda nemá za povinnost tento dokument výslovně vypořádat, jak uvádí žalobce v žalobě.

[34] Ve třetím žalobním bodě napadá žalobce vymezení území ZL12, kdy na rozdíl od původního návrhu územního plánu byla plocha doplněna o plochy izolační zeleně a zástavba bude možná za třech podmínek.

[35] Z odůvodnění dohody je patrné, že dohoda vzala v potaz již stávající Změnu č. 4 územního plánu, kdy souhlasila s vybudováním dvou včelích farem, kde jsou již realizovány přípojky na inženýrské sítě. Je tak patrné, že bylo stávající využití území hodnoceno a že dohoda se je snaží respektovat. Další využití území tak bylo posouzeno s ohledem na to, jak je v současné době území rozvíjeno, přičemž na druhou stranu respektuje dochovaný okraj sídla s převahou ovocného sadu. Podle názoru soudu tak je patrné, že byly respektovány jak zájmy na rozvoj obce, včetně již existující povolené úpravy pozemky a její využití k včelím farmám, tak i zájem na ochraně krajiny. Byly tak zvažovány různé možnosti řešení a k porušení principu proporcionality v tom smyslu, že by žalobci nebyl umožněn žádný rozvoj obce, tak nedošlo.

[36] Žalobce namítá, že nesouhlasí textová část dohody s grafickou přílohou č. 2 dohody, neboť celková výměra izolační zeleně tvoří zhruba 70 % plochy, ačkoliv by podle textu dohody měla izolační zeleně tvořit 50 % plochy. Nic takového podle názoru soudu

z dohody neplyne. Textová část dohody tuto plochu vymezuje tak, že bude obklopena izolační zelení, která bude umožňovat obsluhu plochy dopravní a technickou infrastrukturou, intenzita využití plochy bude pro nadzemní stavby 30 %, pro zpevněné plochy 20 %. V příloze č. 2 dohody, na kterou textová část dohody odkazuje, je výslovně uvedeno, že zelenou šrafou je vyznačena plocha izolační zeleně, vnitřní prostor bez zelené šrafy zůstává v návrhové ploše, tedy ZL 12. Je tak podle názoru soudu zjevné, že plocha ZL 12 vyznačená v příloze není celá plocha, ale plocha bez zelené šrafy. Proto výpočet žalobce, který toto nerespektuje, musí dojít k jiným výsledkům.

[37] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce napadá vymezení plochy ZL20, kdy uvádí, že ministerstva porušila zásadu proporcionality, když upřednostnila veřejný zájem na ochranu přírody a krajiny, a dohodou přijaté řešení neber v potaz možnost jiného řešení, konkrétně zmenšení rozsahu plochy tak, aby nepřetínala II. zónu chráněné krajinné oblasti, nebo zařazení plochy do jiné zóny.

[38] Ohledně možnosti zařazení do jiné zóny chráněné krajinné oblasti soud uvádí, že nic takového příslušná dohoda řešit nemůže, neboť se jedná o jiné správní řízení. Žalobcem zmíněné jiné řešení žalobce spatřuje v tom, že ust. § 26 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. nezakazuje možnost jakékoliv zemědělské výroby. V dohodě je uvedeno, že dne 1. 6. 2016 nabyla účinnosti vyhláška č. 142/2016 o vymezení zón ochrany přírody chráněné krajinné oblasti Železné hory, a plocha byla zařazena do II. zóny. Záměr zařadit tuto plochy do této zóny byl zaslán vlastníkově nemovitostí, ten se k němu nevyjádřil. Proto podle názoru soudu nemůže nyní zařazení plochy do příslušné zóny namítat důvodně žalobce, neboť zařazení do zóny se stalo po projednání, a nikdo, kdo mohl vznášet příslušné námitky, takový postup nevyužil. Tím se plocha dostala do příslušné zóny a její zařazení tak již není možné ze strany žalobce zpochybňovat. Pokud posléze na základě zařazení do zóny dohoda vymezila, že plocha není využitelná způsobem, který je v rozporu s činnostmi, které lze v této zóně činit, tak se jedná o logický postup, který respektuje právní charakter území.

[39] Pokud žalobce poukazuje velmi obecně na ust. § 26 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., pak takový argument ve vztahu k projednávané věci soud považuje až za neprávni – pokud právní norma stanoví nějaké obecné pravidlo, tak se podle něho postupuje, pokud však jiná právní norma stanoví oprávnění k jiné činnosti, kterou příslušný kompetentní úřad využije a v souladu s právní normou rozhodne, těžko lze argumentovat tím, že mohlo být postupováno i jinak. V daném případě prostě bylo zvoleno určité řešení, které je v souladu se zákonem, a soud tak nemá žádný důvod takové řešení považovat za nezákonné a do dohody v tomto směru zasahovat. Pokud by soud tuto námitku žalobce posuzoval v tom smyslu, že mohlo být zvoleno méně intenzivní řešení, pak podle názoru takové odůvodnění sice není uvedeno v příslušné dohodě, poukázalo na něho však žalované ministerstvo životního prostředí ve vyjádření k žalobě, kde uvedlo legitimní důvody, proč se tak nestalo (vzájemné propojení toku řeky Doubravy se segmentem II. zóny tak, aby vznikl ucelený systém, který povede k zachování a vytváření optimálních ekologických funkcí území, využitím plochy by došlo k fragmentaci tohoto souvislého segmentu). Za této situace, kdy vlastník proti zařazení plochy do příslušné zóny chráněné krajinné oblasti nebrojil, a kdy toto řešení respektuje shora uvedený krajinný

charakter území, tak má soud za to, že se o žádnou libovůli nejedná a přijaté řešení je jedním z možných řešení činností v této lokalitě.

[40] Pokud žalobce poměrně velice obecně poukazuje na nález Ústavního soudu týkající se zásahu státu do pravomocí samosprávy, pak v tomto postupu soud žádný takový zásah nevidí. Hodnocení různých modelů může být vnímáno jinak různými státními úřady či samosprávou, od toho však slouží právě dohoda k tomu, aby tyto zájmy byly kompromisně vyřešeny, k čemuž zde došlo. Z ničeho není patrné, že by stát nějak výrazně zasahoval do práva žalobce na samosprávu, když toto území vymezil tak, že respektoval jeho současný charakter a jeho zařazení do určité zóny chráněné krajinné oblasti.

[41] Pokud žalobce uváděl, že své námitky k provedení zonace uplatňoval, pak nic takového z předloženého správního spisu neplyne. Žalobce neuvádí jedinou konkrétní skutečnost, která by jeho tvrzení prokazovala (např. kdy je uplatňoval, čeho se týkaly, komu podával svá podání apod.).

[42] V pátém žalobním bodě žalobce napadá vymezení koridoru DK2, když namítá, že nebyla vzata v potaz dokumentace SEA. Na tuto opakovanou žalobní námitku již soud odpovídal, proto odkazuje na předchozí části odůvodnění rozsudku. Žalobce konkrétněji napadá, že z dohody není patrné, proč nebylo zvoleno jiné řešení, které dokumentace SEA navrhovala. Tak tomu však podle názoru soudu není, neboť odůvodnění neumožnění rozšíření místní komunikace bylo shledáno za nemožné, proto těžko mohlo rozebírat různé možnosti, které by však nemohly být realizovány. Současný stav je podle dohody takový, že cesta umožňuje přístup do volné krajiny, případně přístup pro drobné hospodářské aktivity. Důvody, proč je z hlediska různých zájmů v území nutné zachovat stávající stav, jsou v dohodě uvedeny, přičemž výslovně byly zvažovány různé zájmy (zlepšení obslužnosti Malochyně k jejímu kratšímu propojení s městysem Libice nad Doubravou, jedná se o stopu původní historické cesty, na druhou stranu vymezením koridoru by došlo k narušení celistvosti II. zóny, kde je zakázáno provádět terénní úpravy značného rozsahu, vybudování by vzhledem k charakteru terénu znamenalo zásadní zásah do údolí, narušení dochovaného přírodního charakteru úvozové cesty a ovlivnění vodního režimu, když dosavadní šíře cesty je 3 až 5 metru, výjimečně 8 metrů, přínos zkrácení propojení neodpovídá velikosti zásahu do území). Podle názoru soudu je tak patrné, že neumožnění této cesty bylo založeno na konkrétních okolnostech a různých zájmech, které byly posouzeny. Soud tak nemá důvod, proč by takové posouzení, které je logické a respektuje území ve svém současném stavu (přístup je zajištěn buď stávající cestou, nebo alternativně), mělo porušovat práva žalobce. Ohledně opětovného odkazu na dokumentaci SEA soud znovu opakuje, že ta není případná, neboť tato dokumentace nemůže nahrazovat vyjádření a postoje jiných orgánů státní správy, které ze zákona tyto zájmy hájí a zastupují.

[43] Pokud žalobce uvádí, že koridor nezasahuje do II. zóny ochrany, pak to neodpovídá grafickému znázornění vymezení této zóny v již zmíněné vyhlášce č. 142/2016 Sb., přičemž žalobce v žalobě neuvádí jedinou konkrétní skutečnost, z čeho dovozuje, že tomu tak není. Proto se soud podrobněji k tomuto argumentu nemůže vyjádřit.

[44] V šestém žalobním bodě žalobce podle názoru soudu již v podstatě nic nenapadá, když znovu odkazuje na situaci, kterou měl ve svém návrhu územní dokumentace, která však byla ohledně výšky respektována v dohodě (12 metrů maximální výška zástavby). Pokud žalobce namítá, že se se dotýká negativně zájmu ochrany přírody a krajiny, pak taková námitka mu nepřísluší, neboť žalobce v žalobě proti rozhodnutí může uplatňovat pouze svá veřejná subjektivní práva, nikoliv práva někoho jiného. Pokud žalobce opětovně poukazoval na to, že dokument SEA řeší tuto část obce jinak a podle jeho názoru vhodněji, je možné znovu uvést již řečené – dohoda je výsledkem určitého procesu, který posuzoval různé zájmy, a vybral jedno z možných řešení, přičemž dokumentace SEA pro ni nemá významu. Žalobce konkrétně neuvádí, co přesně nějak negativně zasahuje do jeho práv, proto se soud nevyjadřuje k tomuto žalobnímu bodu konkrétněji.

[45] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 87 odst. 3 s.ř.s.).

[46] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[48] Soud neukládal zúčastněným osobám žádnou povinnost, proto jim nemohly vzniknout náklady řízení (ust. § 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. března 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu